

Nr 645

Av herr Wahrendorff, om förlängning av preskriptionstiden för borgensåtaganden.

För finansiering av enskildas och företags investeringar spelar krediter mot borgen en väsentlig roll. Men det ökade behov av kapital, som ständigt anmäles som en följd av rationalisering och skärpt konkurrens inom näringslivet, kan efterfrågan även på denna typ av krediter väntas öka. När väsentliga delar av en investering sker med hjälp av borgenslån kan den vanligen tillämpade relativt korta amorteringstiden bli en påtaglig belastning. Som allmänt vedertagen längsta amorteringstid för borgenslånen brukar tio år tillämpas. Detta har rent praktiska orsaker även om det givetvis från bankinstitutens sida finns en medveten strävan att så långt möjligt begränsa krediters löptid. Den praktiska begränsningen i borgenslånen löptid ligger emellertid i att en borgensförbindelse preskriberas — liksom fordringsrätter i allmänhet — på tio år.

Om ett bankinstitut skulle vilja medge längre löptid på ett borgenslån än tio år, vilket förefaller att vara en tendens f. n., måste lånen skrivas om efter tio år för att inte låntagaren skall förlora sin borgenssäkerhet. Detta är i många fall icke ändamålsenligt och skulle kunna undvikas om preskriptionstiden för borgensförbindelser kunde förlängas till minst femton år.

Mot detta kan anföras önskemålet om en enhetlig preskriptionstid för borgensåtaganden och fordringsrätter i allmänhet. Principiellt finns dock knappast skäl att kräva ett bibehållande av den enhetliga preskriptionstiden, och praktiskt har det inte någon betydelse om en annan preskriptionstid tillämpas för borgensåtaganden än för fordringsrätter i allmänhet. För banker och kreditinstitut skulle det dock vara ändamålsenligt att i vissa fall kunna redan vid beviljandet av en kredit räkna med en amorteringstid av femton år.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställer jag,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om prövning av frågan om förlängning av preskriptionstiden för borgensåtaganden i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1963

Harry Wahrendorff